

Hyvä lukija

Laskutavasta riippuen Suomessa toimii ainakin kuusi erilaista kommunistista puoluetta tai ryhmää. Tässä kirjoitussarjassa olemme arvioineet Suomen vanhan Moskovassa perustetun kommunistisen puolueen ”jälkeläisten” maailmankatsomukseen sekä strategiaan ja taktiikkaan liittyviä kysymyksiä. Joku ei ehkä näistä arvioista pidä. Tämä on kuitenkin aivan välttämätön tehtävä siksi, että kommunistisen liikkeen yhtenäisyyden välttämätön edellytys on yhtenäinen marxilais-leniniläinen maailmankatsomus, sekä yhtenäinen työväenliikkeen luokkataistelukokemukseen perustuva strategia ja taktiikka. Ilman näiden variaatioiden erittelyä yhtenäisyyttä on vaikea löytää. Joku voi olla sitä mieltä, että kommunistisen liikkeen tapahtumista on vaikea löytää yksimielisyyttä. Näin varmaan onkin. On kuitenkin niin, että SKP:n kolme perillistä poikkeavat kuitenkin tänään selkeästi ideologian ja luokkataistelutaktiikkansa osalta toisistaan. Kyllä tarkka lukija kykenee näiden dokumenttien perusteella huomaamaan miten nämä ideologiset ja käytännön taktiikkaan liittyvät erot ovat syntyneet. Eikä varmastikaan liene aivan vaikeaa päätellä mihin suuntaan marxilaista ideologiaa sekä toimintataktiikkaa on kehitettävä. Toivottavasti tämä artikkelisarja avaa tarpeellista keskustelua.

Johtopäätöksiä Suomen kommunistien lähihistoriasta, osa 1 (KÄ4/15)

60-luvun puoluehajaannus

Vielä 60-luvulle tultaessa SKP oli vahva ja porvaristolle haastava voima. Mutta tunnetusti kommunistien toimintaa alkoivat 60-luvun alkuvuosina heikentää opportunistiset ja revisionistiset katsomukset. Tilanne aikakauslehti julkaisi (v. -61-63) Garaudyn ja Kolokovskin tunnettuja revisionistisia artikkeleita. Meillä alkoi esiintyä silloin vaatimuksia mm. SKP:n Lapin- ja Oulun piirijärjestöjen toimesta yhteistyöjärjestö SKDL:n ja SKP:n yhdistämisestä uudenlaiseksi vasemmistolaiseksi puolueeksi. SKP:n jäsen Jorma Hentilä kiteytti silloin (-67) tätä sulautumisprosessia esittäen, että tämän maailmankatsomuksellisen sulautumisprosessin kautta päädytään uudentyyppiseen puolueeseen, jonkinlaiseen hermanssonilaiseen versioon Suomessa.

Jo ennen SKP:n 14. edustajakokousta (-66) alettiin puhua nykyaikaisesta marxismista ja kansandemokraattisessa lehdistössä toteutettiin vuosina -65-68 laaja hyökkäys marxismi-leninismien perusajatuksia vastaan. Välttämättä näiden teesien esittäjät eivät aina itsekään ymmärtäneet sitä miten ne edesauttoivat opportunistien keskeistä päämäärää saada puolue luopumaan suurpääoman vastaisesta taistelusta.

Opportunismia ja revisionismia

Opportunistien perussyyt löytyvät aina yhteiskunnan sisältä luokkavoimien ja luokkataistelun tilasta. Yksi syy on työväenluokan kasvu. Lenin mukaan työväenluokka omaksuu marxilaisuuden parhaiten oloissa, joissa suurteollisuus on kehittyneintä. Ymmärrettävästi näissä oloissa työväenluokka järjestäytyy tehokkaimmin. 60-luvulla työväenluokan piiriin alkoi muodostua uusia palkansaajaryhmiä, mm. toimihenkilöitä, kulttuuripiirejä ja teknistä sivistyneistöä, jotka eivät teollisuustyöväestön tapaan toimineet

kiinteässä yhteistyössä, eivätkä kyenneet omaksumaan samalla tavoin marxilais-leniniläistä tiedettä. Itse luokkataistelun saavutukset toivat 50-60 luvuilla parannuksia työläisten elämään. Kapitalistit olivat pakotettuja muuttamaan taktiikkaansa ja suostumaan oikeudenmukaisempaan tulonjakoon. Silloin sosialistisen maailmanjärjestelmän eteneminen ja kapitalismin takaiskut pakottivat kapitalisteja toteuttamaan yhteiskunnallisia reformeja.

Tämä kaikki synnytti harhakuvitelmia siitä, että kapitalismi on muuttunut ja sosialismiin voidaan siirtyä ilman poliittista ja vallankumouksellista työtä, ilman todellista luokkataistelua. Yhteiskunnan uusissa kerroksissa ja myös kommunistien ja heitä lähellä olevien piirissä tällainen reformipolitiikka synnytti vääriä johtopäätöksiä. Tämä ilmeni meillä mm. kommunistisen puolueen merkityksen kieltämisenä, yrityksenä korvata marxismi-leninismi "kriittisellä marxismilla" sekä SKDL:n puoluesuuntaisena kehityksenä. Revisionisteja Gaits ja Fischer mukailleen monet esittivät, että luokkataistelusta on siirrytty rauhanomaiselle sosialismiin johtavalle kehitystielle ja että tärkein kysymys on vain se miten Suomessakin vallitseva laaja poliittinen demokratia siirretään taloudellisten suhteiden alueelle.

Porvariston uusi taktiikka

60- luvun alkuvuosina koko porvarillinen yhteiskunta toimi sen eteen, että kommunistit saataisiin luopumaan luokkataistelusta. Kun porvaristo kommunistisen ja työväenliikkeen voiman pelottamana joutui antamaan periksi työväestölle talouspolitiikassa, oli tämä kapitalisteilta kuitenkin vain taktista perääntymistä. Työväenluokan voitot kyettiin kanavoimaan pitkälti sosialidemokraattien sosialidemokraateille, jotka kasvattivat voimaansa. Oikeistososialidemokraattien taholta todettiin, että "meidän tulee osoittaa äärivasemmistolle luottamusta ja ottaa se mukaan yhteisten asioiden hoitoon, kuten vapaamielinen porvaristo 30-luvun lopulla teki meidän suhteemme tekemättä sitä tappiokseen" (Mauno Koivisto -65). Kommunistien sisäisen tilan heikkeneminen huomattiin suurpääoman johtokeskuksissa ja nähtiin aika otolliseksi käydä hyökkäykseen SKP:ta vastaan uuden taktiikan avulla.

Kesäkuussa 1964 henkisen maanpuolustuksen neuvottelukunnan kansalaisajattelun seminaarissa laadittiin toimintaohjelma kommunistien rauhoittamiseksi ja yhdentämiseksi porvarilliseen järjestelmään. Nämä porvarien ja oikeistososialidemokraattien kaavailut toteutuivat. SDP sai 1966 eduskuntavaaleissa suuren vaalivoiton, jonka tuloksena myös kommunistit vedettiin mukaan työväenvastaiseen hallituspolitiikkaan, ei kuitenkaan joukkojen vaatimuksesta vaan toimimaan työväenvastaisen politiikan takuumiehenä ja joukkoliikkeen paineen hillitsijänä.

1970-luvun kommunistinuoret olivat aikanaan esimerkillistä joukkoa. Heidän ongelmansa oli kuitenkin, etteivät he jaksaneet kestää loppuun saakka sitä painetta, jonka voimistuva työväenluokan ja kapitalistiluokan välinen luokkataistelu toi mukanaan.

SKP hajosi 15. edustajakokouksessa

SKP:n 14. edustajakokous kykeni vielä torjumaan pinnan alla kyteneen avoimena järjestäytyneenä voimana esiintyneen oikeistorevisionismin ja poliittisen opportunistin. Mutta kokouksen monet päätökset mahdollistivat myöhemmän hajotustyön keskitetyn johtamisen. "Uudistajien" organisaatio muodostui ay-liikkeen toimitsijoista ja puolueen lehdistön toimittajista. Hajaannusta lietsoi 14. ja 15. edustajakokousten välisenä aikana Kansan Uutisten koko organisaatio. SKP:n 15. edustajakokous (1969) päättyi hajaannukseen. Kokouksen kuluessa puolueen Etelä- ja Itä-Suomen piirijärjestöt katsoivat, että revisionistiset voimat olivat ajaneet puolueen vaiheeseen, jonka seurauksena kokouksen päätökset olisivat johtaneet SKP:n lopettamiseen marxilais-leniniläisenä puolueena. Tämän vuoksi näiden piirijärjestöjen viralliset edustajat siirtyivät pois Kulttuuritalolta Koiton talolle Tässä kokouksessa päätettiin perustaa normaaleja puolue-elimia vastaava kommunistien maankäsittävä neuvottelukunta sekä muut neuvottelukunnat ohjaamaan kommunistien toimintaa.

Tiedonantaja

Oikeistorevisionistinen suuntaus sai haltuunsa puolueen lehdistön ja kykeni käyttämään sitä tavoitteidensa läpiviemiseen. Merkittävä osa kommunisteista tuki työväestön vastaista tulopolitiikkaa ja hallituspolitiikkaa. Marxilais-leniniläistä linjaa puolustavilla kommunisteilla ei ollut 15. edustajakokouksen valmistelujen yhteydessä käytössään tiedotusvälinettä, jonka avulla olisi käyty kamppailua oikeistorevisionismia ja harjoitettua työväestön etujen vastaista politiikkaa vastaan. Tämän vuoksi SKP:n Uudenmaan piirijärjestö perusti Tiedonantajan. Sen välityksellä käytiin kamppailua puolueen ideologisen eheyden puolesta. Toiminta oli tuloksellista. Lehti keräsi ympärilleen runsaasti yli puolet puolueen järjestäytyneestä väestä. Samoin 1960-70 luvuilla opiskelun nuorison ja kulttuuriväen imperialismin vastainen liikehdintä kanavoitui vahvistamaan kommunistien toimintaa Tiedonantajan ympärillä.

Maankäsittävä neuvottelukunta

Revisionistista hajotustyötä vastaan 15. edustajakokouksen aikana perustettu kommunistien maankäsittävä neuvottelukuntaorganisaatio oli luonteeltaan puoluesuuntainen. Sen tehtävänä oli puolueen perustason organisaation elvyttäminen ja lujittaminen. Toisena päätehtävänä pidettiin työtätekevän väestön taloudellisen ja etutaistelun kehittämistä. Tämä oli laiminlyöty, kun pidettiin tärkeämpänä osallistua työväenvastaiseen hallitukseen ja annettiin tuki harjoitetulle tulopolitiikalle. Neuvottelukunnan yhteisenä lehtenä ja puolueuetyön organisaattorina toimi Tiedonantaja.

Muodollinen eheytyminen 15. ylimääräisessä edustajakokouksessa

Puolueen sisäiset neuvottelut yhtenäisyyden aikaansaamiseksi aloitettiin NKP:n myötävaikutuksella. Neuvottelujen tuloksena puolue eheytettiin muodollisesti v. 1970 keväällä pidetyssä ylimääräisessä edustajakokouksessa. Kokouksessa hyväksytyssä poliittisessa asiakirjassa suoritettiin mm. itsekritiikkiä kommunistien osallistumisesta hallitukseen. Kokouksen päätöksissä sovittiin, että puolueuetyö tapahtuu vain puolueen sääntöjen mukaisten elimien kautta. Tämä merkitsi sitä, että kommunistien maata käsittävä neuvottelukunta kaikkine elimineen lopetti toimintansa. Puolueen johtavat elimet valittiin aluksi voimasuhteiden perusteella eri osapuolten välillä.

Ylimääräisen 15. edustajakokouksen ristiriitaiset päätökset vauhdittivat osapuolijaon vakiintumista

Ylimääräisen edustajakokouksen päätökset merkitsivät uutta tilanearviota. Luokkakantaiset kommunistit katsoivat, että kehittämällä työväen eduista lähtevää oikeaa politiikkaa voidaan puolueen revisionistisesti suuntautuneiden voimien kanssa päästä yhteiseen toimintaan ja ideologiseen keskusteluun ja aatteellis-poliittisen selvitystyön kautta löytyisi mahdollisuus todelliseen järjestölliseen yhtenäisyyteen. Tämä arvio ei varmastikaan ollut silloisessa tilanteessa väärä, mutta se merkitsi antautumista pitkäjänteiseen ideologiseen ja poliittiseen työhön. Kuitenkin on todettava, että ylimääräisen edustajakokouksenkin jälkeen puolueessa revisionistisilla voimilla oli enemmistö, joka edelleen tuki tulopolitiikkaa ja harjoitettua hallituspolitiikkaa.

Puolueen luokkakantaiset piirijärjestöt muodostivat ylimääräisen edustajakokouksen jälkeen Tiedonantaja-lehdestä piirijärjestöjen yhteisen äänenkannattajan, jonka tueksi muodostettiin maata kattava levikkijärjestöorganisaatio, mikä erosi luonteeltaan ratkaisevasti ylimääräisen edustajakokouksen päätöksellä lakkautetusta neuvottelukuntaorganisaatiosta, jonka tehtävänä oli ollut puolueuetyön ja joukkotyön järjestäminen. Levikkiorganisaation työssä painoutuivat puolueen sisäisen työn kysymykset ja puolueen normaalit ulospäin suuntautuvan poliittisen työn tehtävät jäivät taka-alalle. kaiken kaikkiaan ylimääräisen edustajakokouksen päätöksillä luotiin tilanne, joka johdi vuosikymmenien "veriseen" osapuolitaisteluun.

Kommunistien päälinja

Ylimääräinen edustajakokous muotoili SKP:n poliittisen päälinjan seuraavasti: "SKP:n päälinjana on demokraattisen rintaman rakentaminen taistelussa monopoleja ja poliittista taantumusta vastaan työtätekevien demokraattisten oikeuksien laajentamiseksi, rauhan lujittamiseksi ja sosialismin edellytysten luomiseksi". Leninin asettamuksen mukaan kommunistisessa liikkeessä yhdistyvät johdonmukainen uskollisuus periaatteille ja

taktiikan joustavuus. Tämä periaatteiden pysyvyys ja taktiikan joustavuus ilmenee tässä puolueen päälinjassa. SKP määritteli lopulliseksi päämääräkseen sosialismin ja luokattoman yhteiskunnan luomisen. Sosialistisen yhteiskunnan luominen kattaa maailmanmitassa kuitenkin kokonaisen aikakauden, jossa on useita historiallisia vaiheita ja jaksoja. Sen vuoksi kommunistiset puolueet ovat katsoneet, että strategisen päämäärän (socialismi) toteuttamiseksi tulee olla taktiset välitavoitteet. Päälinja yhdistää toisiinsa nykyhetken, välitavoitteen ja lopullisen päämäärän.

Vaikka Suomen kommunistinen liike on monien muiden puolueiden tapaan kokenut voimakkaan kriisikehityksen, voidaan nähdä, että ylimääräisessä edustajakokouksessa muotoiltu päälinja oli oikea ja pitää edelleen paikkansa. Huolimatta suurista muutoksista ei maailmassa ole tapahtunut mitään sellaista, joka muuttaisi tätä arviota.

"Luokkakantainen" nuoriso nousee

Vastauksena länsimaiden harjoittamaan raakaan imperialistiseen politiikkaan monissa Länsi-Euroopan maissa nuorison liike radikalisoitui ja vasemmistolaitui 60-luvulla. Ensinnä opiskelevan nuorison ja kulttuuriväen anti- imperialistinen tietoisuus heräsi vastustamaan suurten kapitalistimaiden harjoittamaa kehitysmaiden riistoa ja imperialistista sotapolitiikkaa. Suomessa vasemmistolaisella työväenliikkeellä oli vahvoja perinteitä. Luokkakantaisella järjestöväellä oli paljon annettavaa tälle nuorisolle. Tiedonantajan silloinen selkeä linja vakuutti tämän nuorison marxilais-leniniläisen maailmankatsomuksen oikeellisuudesta. Hyvin järjestetyn opintotyön ansiosta näistä nuorista kehittyi teoreettisesti lahjakkaita kykyjä. Nousi uusia järjestöjä ja vanhoja elvytettiin. Tämä "taistolaisen" nuorisoliikkeen nousu oli osa yleismaailmallista liikettä, mikä oli seurausta Neuvostoliiton ja kansainväliseen socialismiin tukeutuvan työväenliikkeen voiman kasvusta yhdistyneenä ennen kaikkea opiskelevan nuorison ja kulttuuriväen anti- imperialistiseen liikkeeseen, joka sai alkunsa voimakkaasta Vietnam-solidarisuusliikkeestä. Se, että liike sai näin voimakkaat mittasuhteet meillä Suomessa, perustui siihen, että olimme lähellä Neuvostoliittoa, meillä oli edelleenkin voimakas kommunistinen puolue ja käytössämme oli runsaasti suomen kielelle käännettyä marxilaista tieteellistä kirjallisuutta. Ei ole myöskään väärin todeta, että taistolaisnuorisolla oli näinä vuosina merkittävä asema suomalaisen hyvinvointiyhteiskunnan kehittämisessä.

Kommunistien yhtenäisykehitys kariutui 70- luvun puolivälissä

Alkuun ylimääräisen edustajakokouksen päätösten mukainen toiminta samassa eheytyneessä puolueorganisaatiossa tuottikin tuloksia. Puolueen marxilais-leniniläisen linjan suosio ja kannatus kasvoi 70-luvun alkuvuosina. Tähän vaikutti mm. se, että puolueen marxilais-leniniläisillä voimilla oli nyt oma lehti joukkotyön ja tiedotuksen välineenä. Samaten työväestölle hedelmätön hallituskausi, jossa kommunistit olivat mukana, loppui ns. "korppusotaan". Nämä loivat painetta puolueen eheyttämiseksi yhteisen ideologian perustalla. Revisionistisilla voimilla oli kuitenkin osapuolijaon perusteella enemmistö kaikissa puolue-elimissä. Luokkakantaisen osapuolen eteneminen ideologisessa ja kenttätyössä eivät järjestöpoliittisen keinottelun vuoksi koskaan päässeet realisoitumaan voimaksi, joka olisi pystynyt torjumaan revisionistiset näkemykset. Edistystä tapahtui muualla, mutta puolueen sisällä tilanne lukkiutui asemasodaksi. Enemmistöpäätöksillä estettiin mm. uusien jäsenten ottaminen puolueeseen.

Kehitystä huonompaan tapahtui vuonna 1975 kansandemokraattien mennessä uudelleen

mukaan hallitusyhteistyöhön. Kyse oli ns. Miettusen hätätilahallituksesta, jonka Kekkonen yhdessä yössä "runnasi" kasaan, ja johon SKP:n keskuskomitea äänestyspäätöksen jälkeen päätti osallistua. Tämän jälkeen todellinen yhtenäisyyskehitys ei edennyt. Puolueen johto ei asettanut työväen eduista lähteviä taistelutunnuksia, joiden taakse olisi työtätekevää väestöä voitu koota. Luokkakantaisten voimien asemia alettiin puolueen johdossa hiljalleen äänestyspäätöksillä murentaa. (KÄ/KL)

Johtopäätöksiä Suomen kommunistien lähihistoriasta, osa 2 (KÄ5/15)

Edellisessä numerossa aloitimme kommunistien lähihistoriaa käsittelevän kirjoitussarjan. Siinä käsitelimme 60-luvulla alkaneen puoluehajaannuksen syitä. Varmaan löytyy tahoja, jotka eivät haluaisi näitä asioita enää "tonkia". Niiden käsittelemiseen löytyy kuitenkin ainakin kaksi tärkeää syytä: (1) On paljon jo sellaistaakin järjestöväkeä, jotka eivät ole näistä asioista koskaan mitään kuulleet. (2) Nyt kun pyrimme uudelleen aatteelliseen ja järjestölliseen yhtenäisyyteen, on aivan välttämätöntä siinä yhteydessä selvittää hajaannuksen syyt. Uutta vaihetta ei voi aloittaa, tuntematta asian historiaa. Tämä on välttämätöntä siinäkin tapauksessa, että menneestä ei löydetä yksimielisyyttä. Alusta saakka puoluehajaannuksen keskeinen kysymys oli, miten suhtaudumme marxilaiseen tieteelliseen maailmankatsomukseen ja yhteiskuntakäsitykseen. Sama kysymys on asioiden keskiössä tänäänkin, kun käymme neuvonpitoon kommunistien yhtenäisyydestä.

Kolmaslinjalaisuus ja sen vaikutus puolueen sisäiseen tilaan.

Vaikeuksia alkoi ilmetä myös muualla. 1970-luvun lopulta ja 80-luvun alusta lähtien monet aktiiviset nuoret toverit alkoivat siirtyä asenteissaan vahvasti oikealle ja alettiin tehdä työtä luokkakantaista liikettä vastaan. Alkoi syntyä kolmaslinjalainen virtaus, joka marxilais-leniniläisten ratkaisujen sijaan etsi puolueen ja yhteiskunnan ongelmiin nopeampia ja helpompia ratkaisuja. Kolmaslinjalaisuus, jonka syyt löytyvät senhetkisistä yhteiskunnallisista olosuhteista, alkoi syntyä ensiksi sivistyneistön ja kulttuuriväen keskuudessa. Tähän vaikuttivat useat syyt. He eivät olleet valmiita kestämään sitä painetta, minkä porvarillinen yhteiskunta kohdistaa kommunisteihin. Voimakkaaksi tämä paine kävi silloin, kun opiskelijanuoriso 1970-luvun lopussa alkoi siirtyä työelämään. Heidän sosiaalisessa asemassaan alkoi tapahtua muutos, joka toi heidät lähemmäksi porvarillista työnantajaa, minkä johdosta monet halusivat "pimittää" vasemmistolaisuutensa. Pettymystä lisäsi myös se, että puolueen tilanne ei ratkennut odotetulla tavalla.

Nämä syyt johtivat monen toverin kohdalla perääntymiseen liikkeen alkuperäisistä tavoitteista. Heidän asennoitumisensa yhteiskunnalliseen taisteluun ja toimintaan ei ehtinyt kehittyä tarkastelemaan maailmaa työväenluokan näkökulmasta. Ei ymmärretty täysin niitä vaikeita olosuhteita, joissa työväenluokka ja kommunistinen puolue joutuvat taistelemaan. Monet olivat odottaneet kommunistiselta liikkeeltä nopeampaa etenemistä, kuin mitä olisi kohtuudella voitu toivoa. Tällaiseen tilanteeseen istuivat helposti teoriat, jotka hakivat oikotietä järjestölliseen nousuun. Voidaan kysyä, miksi varttuneempi ja kokeneempi järjestöväki hyväksyi tällaisen kehityksen? Merkittävä osa tiedonantajaliikkeen järjestökoneistoa syntyi 60-luvulla mukaan tulleen uuden sukupolven ansiosta. Heidän merkityksensä koko liikkeessä oli niin vahva, että marxismi-

leninismille uskollinen järjestöväki ei kyennyt torjumaan tätä painetta.

Nuoriso "aisti" edessä olevat muutokset

Marxilaisen opiskelevan nuorison ja -kulttuuriväen piirissä syntyneellä taantumisella oli kansainvälinen luonne. Se ilmeni myöhemmin koko kommunistisen ja työväenliikkeen tunnettuna alasajona. Yhtenä perimmäisenä syynä hajaannukselle on kansainvälisessä luokkataistelussa 70-luvulla hiljalleen tapahtunut käänne kapitalismin eduksi. Se ilmeni siten, että sosialismiin tukeutuva työväenliike kykeni saavutuksiin socialistisissa maissa ja kehitysmaissa. Se kykeni kehittämään työväenluokan sosiaalista ja taloudellista asemaa teollistuneissa kapitalistimaissa. Mutta sen voima ei riittänyt valtaamaan kapitalisteilta asemia kapitalistien päälinnakeissa, teollistuneissa kapitalistimaissa. Tämän voidaan katsoa johtuvan mm. siitä, että Neuvostoliiton sosialistinen järjestelmä ei kyennyt uudistamaan rakennettaan eikä pystynyt realisoimaan tuotantoon uutta tietojenkäsittelyyn perustuvaa tekniikkaa, kun taas kapitalististen teollisuusmaiden piirissä uuden tekniikan käyttöönotto kehitti tuotantovoimia tahdissa, joka oli verrattavissa koneellisen suurteollisuuden alkuaikeihin.

Tämä osaltaan aiheutti Neuvostotalouden kehityksessä ns. "pysähtyneisyyden ajan", joka heijastui kansainväliseen työväenliikkeeseen. Myöskään filosofian ja ideologian piirissä ei kyetty seuraamaan nykytieteen saavutuksia eikä annettu vastauksia moniin tärkeisiin kysymyksiin kuten maapallon ekologinen säilyminen ja tieteen monet uudet saavutukset. Ennen kaikkea nuorisoliike aisti hyvin herkästi maailmassa tapahtuneen muutoksen. Mutta sen sijaan, että ongelmiin olisi haettu vastauksia marxilaisesta yhteiskunta-analyysistä siihen otettiin pitkälti etäisyyttä.

Äskettäin on ilmestynyt SKP:ta käsittelevä, tuntemattomien kirjoittajien laatima vihkonen kunnianhimoisella nimellä "Mitä on tehtävä?". Yksikään puolueen järjestö ei ole ilmoittanut olevansa siinä esitettyjen näkemysten takana, ja vaikuttaa siltä että kysymyksessä on joidenkin henkilöiden yksityisyrityksellisyys.

Valitettavasti vihkonen on kuuluisa kaimansa vastakohta. Siinä esitetyt arviot puolueen lähitulevaisuudesta, nykyisestä tilanteesta ja kommunistien tehtävistä ovat mielestämme siinä määrin virheellisiä ja kommunistien kollektiivisten arvioiden vastaisia, että ne vaativat vakavaa kritiikkiä.

Seuraavassa alustavia, luettelomaisia kommentteja vihkonen väittämiin. Asiaan palattaneen myöhemminkin.

□ □ □

Vihkosessa puhutaan paljon "konkreettisen tilanteen konkreettisesta analyysistä", mutta siinä ei todellisuudessa ole juuri mitään konkreettista. Niin puolueen sisäisen kuin yhteiskunnallisenkin kehityksen konkreettinen erittely puuttuu siitä täysin.

Vihkosessa esitetään, että SKP "on toistakymmentä vuotta sitten jo käytännössä hajonnut" ja siksi puolueen yhtenäisyyden puolesta ei enää ole mahdollisuuksia taistella. Lähes koko tänä aikana käyty taistelu SKP:n eheyttämiseksi leimataan jatkuvaksi perikiantamiseksi oikeistopaineen edessä. Tällöin "unohdetaan" erittäin olennaisia tosiasioita:

— tekijät eivät jostain syystä kerro sitä tosiseikkaa, että puolueen sisäinen normalisoituminen oli 70-luvun puolivälissä mennessä edennyt varsin pitkälle myös periaatteellisella pohjalla. Hallitusseikkailu ja "historiallinen kompro-

Mitä ei ole tehtävä

TA (1985-12-20) 196, 23

— vihkosesta puuttuu erittelevä analyysi ns. "kolmaslinjalaisuudesta", joka täysin virheellisesti samistetaan "kajanojalaisuuteen" ja yhtenäisyysovoimiin;

— 8 piirijärjestön yhteistyö muiden SKP:n yhtenäisyysovoimien kanssa rinnastetaan vihkosessa liitolaipolitiikkaan (esim. s. 50). Eli toisin sanoen: kommunistien keskinäisiä suhteita käsitellään ikään kuin kyseessä olisivat kommunistien ja ei-kommunistien väliset liittoumat.

□ □ □

Syy siihen, että vihkosessa esitetään näinkin karkeita virhearvioita, piilee nähdäksemme siinä, että sen laatijoiden peruskätkemys itse kommunistisen puolueen luonteesta ja tehtävistä ei ole leninismillä vaatimusten tasolla.

"Mitä on tehtävä"-vihkonen kantana näyttää olevan, että puoluetta ei voi cheytää joukkojen avulla. Siinä tarkastellaan niin lähistoriaa kuin nykytilannettakin yltäosakeskeisesti eikä ymmärretä jäsen-, kannattaja- ja laajimmistakin joukoista käytävän taistelun merkitystä.

Yhtenäisyysovoimien taistelu Aallon ryhmäkuuntaa vastaan on vihkonen laatijoiden mielestä yksinomaan vaarallinen revisionismi ruokkiva tekijä. Asian toista puolta ei nähdä — sitä, että yhtenäisyysovoimien myös kasvattaa jäsenistöä ja, jos sitä oikein ohjataan, se nostaa kaikkien tietoisuustasoa.

Tekijöiden puolueen rivijäseniä kohtaan tuntema syvä epäluottamus näyttäytyy heidän vihjailuunsa, joiden mukaan SKP:n jäsenistö suuri osa on porvarillisen ideologian vaikutuksen alaisista "harkaanjohtettuja". Käytännössä vihkonen kan-

tana onkin, että "epäluotettavasta" jäsenistöstä tulee irtisanoutua ja perustaa välittömästi uusi puolue.

Samalla vihkosessa yhdytään vastustajien väitteisiin Tiedonantajehdistyksestä puolueen sisäisen taistelun — vieläpä valvotun — välikappaleena. Kun tekijät omalta osaltaan vielä levittävät näitä väitteitä, yhtyvät he tosiasiaa — ehkä tahtomattaan — vastustajan harjoittamaan propagandaan.

Puolueitaistelu nähdään ikään kuin "meidän" ja "heidän" välisenä pelinä. Puolueensisäisen taistelun tehtävät sekä ulospäin suuntautuvat tehtävät asetetaan näin virheellisesti vastakkain (sisäinen taistelu leimataan "roikkumistakitiikaksi", joka muka olisi jokin poliittikanteosta erillistä ja sille haitallista "voimien tuhlaamista").

Vihkonen tekijöiden esittämä teesi "sisäisen taistelun" turhuudesta rinnastuu yhdessä suhteessa puolueesta 80-luvun alussa irtaottautuneiden ns. kolmaslinjalaisen näkemyksiin — nimittäin siinä, että molempien aseentele on ominaista tietynlainen sanoisimmeko "puoluekannattomuus": SKP:ta ei enää suostuta näkemään omansa puolueena, jota tulee viimeiseen asti puolustaa.

□ □ □

Hämmästyttävintä on, miten köykäisin eväin vihkonen laatijat perustelevat haluamansa uuden puolueen tarpeen ja näköalat. Mitään konkreettisia taistelutehtäviä, taktiikkaa tai strategiaa ei esitetä, vaan tyydytään abstraktisti toistelemaan vaatimusta "todellisesta marxilais-leninistisestä puolueesta".

Käytännössä uuden puolueen mahdollisuuksia perustellaan pelkällä uskolla: "Luottamus omin voimiin ja ennen kaikkea marxismileninismiin on ainoa edistymisen edellytys, mutta nämähän meillä on; mitä muuta me muka vielä tarvitsisimme?" (s. 54).

Emme voi muuta kuin todeta, että marxilais-leniniläisen puolueen rakentaminen on sen verran vakava asia, että siihen tarvitaan muutakin kuin voluntaristista "luottamusta" ja abstraktia "marxismi-leninismi" omistamista: ennen kaikkea pitää osata soveltaa marxismia ja kyetä totuudenmukaisiin tilannearviointiin.

VESA OIITTINEN
ERKKI SUSI

Tasan 30 vuotta sitten käytiin tällaista keskustelua. SKP:n uudenmaan piirin tuella julkaistiin vihkonen "Mitä on tehtävä", johon TA:n toimitus vastasi artikkelilla "Mitä ei ole tehtävä". Kommunistinen liike oli "tienhaarassa". Gorbatschov oli tullut NKP:n

pääsihteeriksi. Hänen ajatteluunsa orientoitui huomattava osa kommunisteja. Tämä artikkeli puuttui voimakkaasti SKP:n sisäiseen taisteluun sivuuttaen pääkysymyksen marxilaisen maailmankatsomuksen merkityksen. Neuvostoliittoa ei enää ole ja marxilainen maailmankatsomus sekä sen pohjalta tehtävä yhteiskunta-analyysi on edelleen kommunistien yhtenäisyyskeskustelun keskeisin kysymys.

Ideologista taantumisen airueet.

Monet jättäytyivät jo tässä vaiheessa ulos toiminnasta. Kun olisi pitänyt analysoida syntynyttä tilannetta marxilaisen yhteiskuntateorian pohjalta, alettiinkin kehittää uusia teorioita marxilaisuuden sijaan ja helppoja teitä ulos vaikeuksista. 80-luvun alussa oli näkyvissä selvät merkit marxilaisuudesta luopumiselle. Ensimmäisiä näkyviä merkkejä oli Juhani Ruotsalon syyskuussa 1981 kirjoitus "kansalaisrohkeus, puolueuskallus" Tiedonantajassa. Merkittävä oli Juhani Ruotsalon laaja Lautsiassa, Helsingin levikkijaoston ja SKP:n Vantaan ja Espoon aluejärjestön yhteisessä seminaarissa, pitämä esitelmä. Siinä hän esitti, että ilman välivaiheita (yhteiskunnan vallankumouksellinen tilanne, työväenluokan valta) siirrytään demokraattisen yhteistyön ja itsehallinnon kautta sosialismiin.

Samoihin aikoihin Toivo Autiosaari ja Lauri Hokkanen esittivät Tiedonantajan valtakunnalliselle organisaatiolle teesin: "Koska emme ole kyenneet monien yritysten jälkeen saamaan puoluetta haltuumme, on meidän muutettava taktiikkaamme". Näillä teeseillä tuotiin julki ajatus, että puolueen aatteellisen yhdistymisen sijaan riittää puolueen tekninen yhtenäisyys, jonka saavuttamiseksi voitiin myös ideologiassa antaa periksi. Samalla selvisi, että työn puolueen eheyttämiseksi he olivat ymmärtäneet pelkästään vallan valtaamisena toiselle osapuolelle, puolueen aatteellisen ja poliittisen voittamisen sijaan.

Pyrkimys tekniseen, muodolliseen yhtenäisyyteen

Kolmaslinjalaisuuden yhteiseksi piirteeksi muodostuikin pyrkimys luokkakantaisen ja revisionistisen osapuolen väliseen muodolliseen, järjestölliseen yhtenäisyyteen SKP:n sisällä madaltamalla luokkakantaisen liikkeen poliittista ja ideologista profiilia. Yhtenäisyyden esteeksi alettiin nähdä poliittisten ja ideologisten erimielisyyksien sijaan henkilöristiriidat, jotka näiden käsitysten mukaan voitaisiin korjata vain henkilöitä vaihtamalla. Tämän kehityksen vaikutus järjestöelämässä oli tuhoisa. "Helpon tien etsijät" löysivät puolueen piiristä nopeasti liittolaisia. Muodolliseen yhtenäisyyteen pyrkivät voimat olivat järjestäytyneet jo 18:een edustajakokoukseen vuoteen 1978 mennessä, missä suoritettiin "yhtenäisyysvoimien" kompromissi, jolloin päätettiin uhrata yhtenäistymisen nimissä ns. puolueen ääriäidat.

Tämä edustajakokous muodostaa taitekohdan, jonka jälkeen luokkakantainen liike ei kyennyt suorittamaan yhteisiä oikeita tilannearvioita ja asettamaan niiden perustalta oikeita taistelutehtäviä. Alkoi esiintyä teorian uudelleenarviointia. Juhani Ruotsalon, Matti Hyvärisen, Pertti Rovamon yms. kynästä lähti arvioita, joiden mukaan marxismileninismi ei anna vastauksia aikamme perusongelmiin, työväenluokka ei enää olekaan vallankumouksen perusvoima tai dialektinen ja historiallinen materialismi ovat aikansa eläneitä. Alettiin voimakkaasti arvostella silloista Tiedonantajan linjaa ja haettiin poliittisella periksi antamisella puolueen oikeistolaisen osapuolen hyväksyntää. Tällä liikkeellä oli vahva vaikutus mm. eduskuntaryhmään. Tästä hyvänä esimerkkinä voi mainita sen, että vastoin kentällä pidettyjen kokousten päätöksiä myöntäivät

eduskuntaryhmän luokkakantaiset kansanedustajat Taisto Sinisalonen esityksestä vastoin jäsenistön selviä vaatimuksia v. 82 hyväksymään yhtenäisyyden nimissä SKDL:n muun eduskuntaryhmän kanssa esityksen työllisyysmäärärahojen alentamisesta. Toinen esimerkki "yhtenäisyysvoimien" juonittelusta on puolueen johdossa toimineen Eero Tuomisen toimet, jotka paljastuivat hänen rakennusliiton aluesihteerille Erkki Välimaalalle ja Pentti Salolle järjestämässä juttatapaamisessa. Siinä Tuominen paljasti, että 19. edustajakokoukselle on juttattu salainen esisopimus.

Kolmaslinjalaisuutta vastustettiin vain nimellisesti

Alussa Tiedonantajan toimitus ja osa valtakunnallisen levikkijaoston johtoa esiintyivät näitä ilmiöitä vastaan tukemalla puolueen niitä voimia, jotka selkeästi vastustivat tätä suuntausta. Tiedonantajaliikkeen johto ei kuitenkaan koskaan uskaltanut teoreettisesti arvostelemaan kolmaslinjalaisuutta ja varsinkin varhain Tiedonantajaliikkeen piirissä toimivat työntekijät ja toimihenkilöt mm. Taisto Sinisalo, Reijo Kalmakurki, Hannu Vuorio, Markku Uusiniemi, Eeva- Liisa Lehto, Eero Tuominen jne. mukautuivat kolmaslinjalaisuuteen ja keskittivät kaiken tarmonsä SKP:n teknisen yhtenäisyyden aikaansaamiseksi marxilais- leniniläisten ja opportunististen voimain kesken ilman marxilaista ideologista pohjaa.

Toisaalta monet Tiedonantajaliikkeen keskeiset toverit mm. Urho Jokinen vastustivat kolmaslinjalaisuutta. Niille, jotka vaativat kolmaslinjalaisuuden teoreettista arvostelusta vastattiin, että tällainen arvostelu karkottaisi heidät lopullisesti liikkeestä. Lopullinen niitti kolmaslinjalaisuuden voitolle Tiedonantajaliikkeessä oli Gorbatschovin nousu NKP:n pääsihteeriksi. Keskeisiä kolmaslinjalaisuuden "vastustajia" kutsuttiin Neuvostoliittoon "puoluekoulun kurssille" ja palatessaan sieltä he olivat "aatteensa myyneitä miehiä". Näin tapahtui mm. Urho Jokiselle ja eri teitä myös Erkki Sudelle.

Kehitys SKP:ssä johti puolueen tuhoon

SKP:n julkinen hajotus aloitettiin puolueen 14. edustajakokouksessa v. 1966 ja se oli käytännössä viety loppuun puolueen 20. edustajakokouksessa, kun edustajakokous antoi keskuskomitealle valtuudet erottaa marxismi-leninismiin kannalla olevat piirijärjestöt puolueesta. Tätä hajoitusta eivät pystyneet estämään esitetyt muodolliset yhtenäisyystunnukset eivätkä myöskään ns. yhtenäisyysvoimat, jotka muodostuivat kolmaslinjalaisista ja osasta ns. enemmistöä. Hajotus oli lainomainen seuraus myös marxilais-leniniläisten voimien horjuvuudesta suhteessa kolmaslinjalaisiin ja ns. yhtenäisyysrintaman kyvyttömyydestä määrittellä toiminnalleen marxilais-leniniläistä aatteellista perustaa.

Puolueen 18. ja 19. edustajakokouksille (v. 1978 ja -81) oli leimallista ns. "yhtenäisyysvoimien" juonittelu ja kulissientakainen spekulointi. Esiin nostettiin voimakkaasti henkilökysymykset. 18. edustajakokouksessa vahvistettiin vielä 17. edustajakokouksen yhtenäisyyttä koskevat päätökset. Käytännössä näitä päätöksiä kuitenkin koko ajan rikottiin. 18. edustajakokoukselle oli valmisteltu SKP-60 vuotta-asiakirja, jota ei kuitenkaan koskaan kyetty hyväksymään. 19. edustajakokouksen alla spekulointi entistä enemmän henkilökysymyksillä. Valmistelutyössä vaadittiin mm. puolueen luokkakantaisia kansanedustajia "palaamaan ruotuun" ja äänestämään muun eduskuntaryhmän kanssa työnantajan sosiaaliturvamaksun alentamisen puolesta, johon he suostuivatkin.

Minkäänlaista muutosta aatteellis-poliittiseen eheyteen ei tapahtunut vaan puolueen kehitys kulki väijäämättömästi kohti hajotusta. Tämä johti oikeistolaisen hajotuslinjan

kannalla olevan "kirveslinjan" voimistumiseen. Tämän seurauksena 20. edustajakokouksessa tehtiin päätös, jolla keskuskomitealle annettiin valtuudet erottaa luokkakantaiset piirijärjestöt puolueesta.

Valittu keskuskomitea erotti piirijärjestöt ja perusti niiden tilalle hajotuspiirit. Samoin erotettiin suuri joukko puoluejärjestöjä. Kun hovioikeus eräiden jäsenten nostaman oikeuskanteen perusteella ennen 21. edustajakokousta totesi keskuskomitean erotuspäätökset sääntöjen vastaisiksi, erotti SKP:n 21. edustajakokous nämä järjestöt uudelleen puolueesta. Sanomattakin on selvää, että vain luokkavihollinen voi viedä puolueen hajotuksen näin perusteellisesti loppuun. (KÄ/KL)

Johtopäätöksiä Suomen kommunistien lähihistoriasta, osa 3 (KÄ6/15)

Vaatimukset kommunistien järjestäytymiseksi kasvoivat

Puolueen marxismi-leninismille uskollinen kenttäväki alkoi selväsanaisesti vaatia heti 20. edustajakokouksen jälkeen kommunistien toiminnan organisoimista maassamme. Voitiin arvioida, että vuosien 1984 - 85 jälkeen, jolloin pidettiin puolueen 20. ja 20. ylimääräinen edustajakokous, puolueella ei ollut enää aatteellista, poliittista ja järjestöllistä taistelulinjaa. Oli ainoastaan jäljellä puolueen nimi SKP, johon ns. yhtenäisyysvoimat takertuivat. Tässäkin vaiheessa, kun hajotus oli peruuttamatonta, kieltäytyi Tiedonantaja-liikkeen johto aloittamasta valmisteluja kommunistien yhtenäisen aatteellisen ja järjestöllisen toiminnan järjestämiseksi. Vaatimukset uuden marxilais-leniniläisen kommunistisen puolueen perustamisesta voimistuivat. Vaadittiin kommunisteille uutta valtakunnallisesti keskitettyä johtoa. Tämän keskustelun tuloksena joutui syksyllä 1985 perustettu SKP:n järjestöjen toimikunta kutsumaan koolle SKP:n järjestöjen edustajien kokouksen Tampereelle 26.4.1986. Tähän mennessä oli käynyt selväksi, että puolueen enemmistö tulee viemään hajotuksen loppuun.

Tampereen kokousta hallitsivat "yhtenäisyysvoimat" ja Gorbatshovin henki.

Tampereen kokousta hallitsivat kuitenkin "yhtenäisyysvoimien" keskustelu ja vaatimukset SKP:n teknisestä yhtenäisyydestä. Tärkeänä pidettiin, että "SKP:n nimi ja perinteet eivät joudu hajottajien käsiin". Näiden tavoitteiden reaalisuudesta ja yhtenäisestä ideologisesta perustasta ei puhuttu mitään. Ei haluttu nähdä, että puolueen organisaatio oli joutunut lopullisesti hajottajien ja kirveslinjalaisten käsiin. Kokous osoitti suurta kykenemättömyyttä suorittaa oikea tilannearvio ja määritellä siitä aiheutuvat tehtävät. Kaiken kaikkiaan meidän on nähtävä, että Tampereen kokoukseen tullessa SKP:n järjestöjen toimikunnan työtä dominoivat kolmaslinjalaisuus ja gorbatshovilainen ajattelu. Kysymystä puolueen ideologisesta linjasta ja marxilais-leniniläisestä perustasta ei asetettu keskeisten kysymysten joukkoon. Jopa SKP:n Uudenmaan piirijärjestö, jonka piirisihteeriksi vähän aiemmin Markus Kainulaisen tilalle oli valittu Kalervo Ilmanen, "veti länget kaulaansa" ja luopui ennen Tampereen kokousta valmistellusta esityksestä uuden puolueen perustamiseksi.

Tampereen kokous päätti jatkaa kommunistien toimintaa SKP:n sisäisenä rinnakkaisorganisaationa, joka myöhemmin nimitettiin SKP(y):ksi. Tilanteessa, jossa olisi pitänyt suuntautua joukkotyön ja puolue toiminnan kehittämiseen ja päästä ulos vuosia

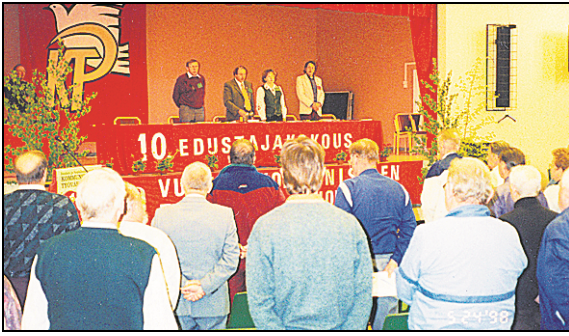
kestäneestä pattitilanteesta, jäätiin edelleen jatkamaan sisäistä taistelua. Päätöstä olla järjestäytymättä marxilais-leniniläiseksi puolueeksi edesauttoi ennen Tampereen kokousta tapahtuneen vaalipuolueen, DEVA:n perustaminen. Eikä näin voinut muutoinkaan tapahtua, koska tiedonantajaliike oli tässä vaiheessa sitoutunut jo tiukasti Gorbatshoviin. Muutosta kommunistien linjaan ei tuonut keväällä 1987 Espoossa pidetty SKP(y):n 21. edustajakokous vaan Tampereen kokouksen linja vahvistettiin.

SKP:n toiminta lopetettiin 22. edustajakokouksessa

Puolueen lopullista lopettamista ennakoitiin -89 keväällä pidetty vasemmistofoorumi, johon osallistui yleisvasemmistoa, "yhtenäisyysvoimia" ja "kirveslinjalaisia". Siellä päätettiin perustaa Vasemmistoliitto, joka korvasi kommunistisen puolueen. Vasemmistoliiton perustamiselle ja SKP:n lakkauttamiselle liputtivat kaikki alkuvuodesta -90 SKP:n 22. edustajakokouksessa ja samalla lopettamiskokouksessa mukana olleet puoluejärjestöt. Kun lopettamiskokouksessa eräät toverit vielä puhuivat yhtenäisyyden puolesta, oli tämä lähinnä katsottava hurskasteluksi. SKP:n kohtalo oli jo sinetöity vuosia aikaisemmin. Myöskään ne, jotka lopettamiskokouksessa puhuivat yhtenäisyyden ja puolueen säilyttämisen puolesta, eivät esittäneet puolueelle enää marxilais-leniniläistä perustaa. Osaltaan se osoittaa, että he todellisuudessa myöntivät SKP:n lopettamiseen.

Vasemmistoliitto perustettiin keväällä 1990. Siitä tuli yleisvasemmistolainen järjestö, joka luopui työväenluokan aatemaailmasta ja jonka toiminnalle ei löydy mitään määriteltyä luokkaperustaa. Sen tulevaisuuden ennuste oli huono, koska ilman poliittista, ideologista perustaa se joutuu alituisen keskusteluun poliittisen olemassaolonsa oikeutuksesta sosialidemokraatteihin nähden. Siksi sen on edelleenkin vaikea löytää sellaista normaalia tilaa, jossa se voisi paneutua oman linjansa kehittämiseen.

Kommunistinen Työväenpuolue 10-vuotias	
<p>Kommunistisen Työväenpuolueen 10. edustajakokous pidettiin 23.-24.5. Helsingin ammattikorkeakoululla Vantaalla. Puolue perustettiin kymmenen vuotta aiemmin samassa paikassa. Menneet kymmenen vuotta kapitalismin vastaisessa taistelussa ovat laoneet yhteyden Suomen työväenluokkaan ja kommunistisiin puolueisiin maapallun eri puolilla. Toimintasuunnan KTP on antanut marxilais-leniniläisen yhteiskuntateorian perustalla.</p> <p>Puolueen edustajakokoukset ovat hyväksyneet monia asiakirjoja, jotka ovat toimintaohjelmia puolueelle, mutta samalla niissä esitettiin työväenluokalle sen tärkeä merkitys yhteiskunnassa, yhteiskuntaa muuttavana voimana.</p> <p>Pidetty 10. edustajakokous hyväksyi asiakirjan "Irti nykyisestä talouspolitiikasta", joka on kommunistien esitys toisenlaisesta yhteiskuntapolitiikasta vaihtehteloksi EU-politiikalle, jolla Suomessa pienituloisia ja köyhiä nyt korjataan.</p> <p>Asiakirja "Sosiaalidemokratian ja kommunistien liitteen välikäsen syistä", arvioi niitä syitä joiden johdosta Neuvostoliitto ja muut sosialistiset maat siirtyivät kapitalismin jalkavalle tielle.</p> <p>Asiakirja on sisällöllisesti merkittävä kommunistille arvoisessa tulevassa toiminnan muotoja. Edustajakokous hyväksyi myös Eino Kaanonon "Kommunistien toimintaa Suomessa 80 vuotta"-EMU ratkaisun kirjustaan</p>	 <p>Kokouksen avaus Hannu Harju.</p> <p>Ulkomaista kommunistipuolueista kokoukseen osallistunevat edustajat Ruotsin Kommunistisesta puolueesta, Venäjän Kommunistisesta Työväenpuolueesta, Korean Työväenpuolueesta, Iranin Työväen Kommunistisesta puolueesta ja Iranin Työväen Kommunistisesta puolueesta. 10. edustajakokous sai lisäksi vastaanottaa lukuisia tervehdyksiä ja omitteluja joko on julkaisut teitseällä tässä lehdessä.</p> <p>Juhlia "Toustejen tiellä"</p> <p>Ulkomaista kommunistipuolueista kokoukseen osallistunevat edustajat Ruotsin Kommunistisesta puolueesta, Venäjän Kommunistisesta Työväenpuolueesta, Korean Työväenpuolueesta, Iranin Työväen Kommunistisesta puolueesta ja Iranin Työväen Kommunistisesta puolueesta. 10. edustajakokous sai lisäksi vastaanottaa lukuisia tervehdyksiä ja omitteluja joko on julkaisut teitseällä tässä lehdessä.</p> <p>Ulkomaista kommunistipuolueista kokoukseen osallistunevat edustajat Ruotsin Kommunistisesta puolueesta, Venäjän Kommunistisesta Työväenpuolueesta, Korean Työväenpuolueesta, Iranin Työväen Kommunistisesta puolueesta ja Iranin Työväen Kommunistisesta puolueesta. 10. edustajakokous sai lisäksi vastaanottaa lukuisia tervehdyksiä ja omitteluja joko on julkaisut teitseällä tässä lehdessä.</p>
	<p>Sisältö:</p> <p>sivu 1: *Muutos nytkähti eteenpäin</p> <p>sivu 2: *Vasemmistoliiton ja SKP:n puoluekokoukset</p> <p>sivu 3: *Max Jacobson ja dialektiikka</p> <p>sivu 4: *Marxilainen talousteoriat ei ole teknologianvastaista *Tammisaaren muuttamilla 7.6.-98</p> <p>sivut 5-12: *KTP:n 10. puoluekokous</p> <p>sivu 13: *Kommunistien Leningradin julistus</p> <p>sivu 14: *Työstä ja taisteluista</p> <p>sivu 16: *Evan raportti EU:n tulevaisuuden näköalasta</p>

KTP:n 10:nnessä edustajakokouksessa hyväksyttiin asiakirja ”Sosialismin ja kommunistisen liikkeen vaikeuksien syistä”. Marxin mukaan tarkoitus ei ole selittää maailmaa, vaan muuttaa sitä. Myös KTP:n piirissä teoreettista työtä tehtiin siksi, että kehitettäisiin teoriaa käytännön työtä varten. Suunnitelmat hukkuivat ensimmäiseen karikkoon.

KTP:n perustaminen

Kolmaslinjalaisen toiminnan vuoksi tilanne kommunistien keskuudessa vaikeutui. Tiedonantajan ideologista sisältöä madallettiin. Kommunistien toimintaohjeet näkyivät lehden palstoilla hyvin heikosti, jos ollenkaan. "Yhtenäisyystunnukset", joista muodostui SKP (y):n linja, auttoivat lähinnä normaalin puolueen likvidointia. Kaikki tiedot kommunistisen liikkeen kehityksestä vuosien 87-88 vaihteeseen mennessä osoittivat, että kommunistien itsenäinen toiminta aiottiin lopettaa. Tiedonantajaliikkeen enemmistö oli kuitenkin sidoksissa Neuvostoliiton Kommunistisen puolueen (NKP) ohjaukseen, eikä kyennyt tekemään minkäänlaista ratkaisua edes siinä vaiheessa, kun SKP ja SKDL hajotettiin. NKP:n ideologisen kurssin ajauduttua aivan selkeästi sivuraiteelle Tiedonantajaliikkeen johto ei vielääkään kyennyt näkemään tilannetta selvästi vaan seurasi orjallisesti NKP:n ja Gorbatshevlin linjaa.

Silloin luokkakantaiset kommunistit kokoontuivat vuoden 1987-lopulla Matinkylään, jossa tehtiin arvio tilanteesta. Todettiin, että ainoa keino turvata kommunistisen puolue toiminnan jatkuvuus Suomessa, on aloittaa valmistelu puolueen perustamiseksi. Päätettiin perustaa Kommunistien keskusneuvosto, jonka tehtäväksi annettiin organisoida vuoden 1988 alusta kommunistisen lehden, Työkansan Sanomien ilmestyminen. Samalla päätettiin, että keskusneuvosto järjestää vuoden 1988 alkupuoliskolla kokouksen, joka päättää kommunistien toiminnan järjestämisestä Suomessa. Päätösten mukaan Työkansan Sanomat alkoi ilmestyä vuoden 1988 alusta ja Rauhan- ja Sosialismin puolesta -Kommunistinen Työväenpuolue perustettiin vuoden 1988 keväällä.

KTP:n silloisista periaatteista

KTP:n piirissä suuntauduttiin arvioimaan puolueen asemaa ja paikkaa uudessa tilanteessa. Puolue määriteltiin työväenluokan puolueeksi, joka puolustaa työväenluokan ja sen liittolaisten asemaa. Puolueen ideologiseksi perustaksi määriteltiin Marxin, Engelsin ja Leninin löytämä tieteellinen yhteiskuntakäsitys marxismi-leninismi. Yhteiskuntakehityksen keskeiseksi tekijäksi nähtiin edelleen työväenluokan ja kapitalistiluokan välinen luokkataistelu. Aikakauden luonne määriteltiin kaikista kommunistisen ja työväenliikkeen vaikeuksista huolimatta kapitalismista sosialismiin siirtymisen aikakaudeksi, sen vaiheeksi, jossa työväenluokka järjestäytyy uudelleen.

KTP:n ohjelmallisissa asiakirjoissa selvitettiin hyvinkin selkeästi liittolaispolitiikan välttämättömyys ja periaatteet miten demokraattisista uudistuksista voidaan siirtyä sosialistiselle kehitysuralle. Kommunistisen liikkeen ja sosialismin vaikeuksien syitä arvioitiin perusteellisesti. EU:n vastaisesta taistelusta KTP:n piirissä esitettiin arvio, jonka mukaan EU on monetaristisen ja uusoikeistolaisen politiikan synonyymi. Sen mukaisesti EU:n vastustajien tulisi olla uusoikeistolaisen politiikan vastaisen kansanrintaman ytimenä, koska EU:n kumoaminen vastaavasti on sama asia, kuin EU:n toteuttaman yhteiskunta- ja talouspolitiikan kumoaminen. Merkittävä oli KTP:n toimittama aineisto "Luentoja marxilaisesta filosofiasta", koska se oli yritys selventää dialektisen materialismin maailmankatsomusta siinä vaiheessa, kun Neuvostoliitossa filosofian tutkimus loppui. Kokonaisuutena KTP:n ohjelmalliset asiakirjat olivat osoitus siitä, että puolueen piirissä paneuduttiin aikamme yhteiskuntakehityksen marxilais- leniniläiseen arvioon. KTP:n tuottamista asiakirjoista voisi mainita mm. seuraavat asiakirjat: Ympäristöasiakirja, "Ympäristö ja yhteiskunta" (1994); Yhteistyöasiakirja, "Työkansan yhteistyöllä yhteiskuntapolitiikan muutokseen" (1997); "75 vuotta kommunistien toimintaa Suomessa" (1998); "Kommunistisen- ja työväenliikkeen vaikeuksien syistä" (11.ed.kok.); "Yhteistyön periaatteet käytäntöön" (1999); Työväenluokka 2000, "Työväenluokan merkitys ja asema sekä luokkataistelu tänään" (2001)

Ongelmat kasaantuivat myös KTP:n sisällä

Kommunistinen Työväenpuolue kykeni toimittamaan oikeansuuntaisia kommunistisen- ja työväenliikkeen teoreettiseen ja luokkataisteluperinteeseen tukeutuvia arvioita. Niissä kyettiin arvioimaan työväenluokan kannalta maailmassa tapahtuvaa yhteiskunnallista ja tieteellistä muutosta. Samalla kyettiin kehittämään työväenluokan kapitalisminvastaisen luokkataistelun taktiikkaa.

KTP hyväksyi ohjelmallisissa asiakirjoissaan syvällisesti yhteisrintamapolitiikan strategian, joka lähti siitä, että marxilais- leniniläinen puolue toimii itsenäisenä ja kehittyvä tieteellisesti kyvykkäänä organisaationa, joka kykenee arvioimaan yhteiskunnallisen tilanteen oikein, mutta jokapäiväisessä toiminnassaan järjestää työtä kansalais- ja joukkoliikkeissä.

KTP:n ohjelmassa (1996) todettiin mm. kohdassa "Yhteistyöpolitiikan kehittäminen" seuraavasti: "Vaihtoehtoisen yhteiskuntapolitiikan toteuttamiseksi on välttämätöntä työtätekevien väestökerrosten yhteistyö. Tämän vuoksi kommunistit pyrkivät ns. demokraattisen rintaman rakentamiseen, jolla tarkoitetaan erilaisten edistysellisten voimien yhteistyötä saman päämäärän hyväksi. Rintamapolitiikkaa on perinteisesti kehitetty mm. äärioikeistolaisuutta, fasismia, rotusortoa, sotaa, sekä ylikansallisten monopolien integraatiopolitiikkaa vastaan, luonnon, ympäristön, eläinten ja rauhan puolesta. Tällaisen toiminnan sisältönä on aina toimiminen monopolipääoman valtaa vastaan työtätekevän kansan puolesta. Sitä tulee kehittää myös jokapäiväisen aineellisen hyvinvoinnin turvaamiseksi". Edelleen v. 1996 ohjelmassa todettiin kohdassa "Liittolaispolitiikan periaatteet" seuraavasti: "Yhteistyöpolitiikka ei koskaan saa merkitä siihen osallistuvien yhteiskunnallisten voimien ja tahojen itsenäisyyden menettämistä. Tätä periaatetta on sovellettava kaikkiin osapuoliin nähden. Liittolaispolitiikan toteuttaminen ei merkitse kommunisteille luopumista omasta ideologisesta työstä, eikä luopumista strategisesta päätehtävästä, sosialistisen yhteiskunnan rakentamisesta. Päinvastoin liittolaispolitiikka on osa tätä työtä".

Tilanne KTP:ssa muuttui kuitenkin hyvin nopeasti. Siinä vaiheessa kun alkuvuonna 2002

avautui reaalin mahdollisuus monopolien ja EU-politiikan vastaisen yhteisrintaman kehittämiseen, osoittautui että puolueen järjestökentässä ei ollut alkuunkaan valmiuksia, tietoa eikä uskallusta tällaiseen taktiseen askeleeseen. Ei myöskään ymmärretty mitään puolueen omista hyväksytyistä asiakirjoista. Suurelle osalle jäsenistöä ne olivat vain näyttäneet paperilla hyviltä, mutta niiden todellista sisältöä ei ymmärretty eikä tunnettu. Ei ymmärretty mitään kommunistisen ja työväenliikkeen vuosisataisesta taistelukokemuksesta, eikä esimerkiksi siitä mitä Lenin kirjoitti jo v. 1916 kirjeessään Kieville: ”Kapitalismia ja imperialismia ei voida kukistaa millään, ei ”ideaalisimmillakaan” demokraattisilla uudistuksilla, se voidaan tehdä ainoastaan taloudellisen kumouksen avulla, mutta proletariaatti, jota ei ole kasvatettu taistelussa demokratian puolesta, ei kykene suorittamaan taloudellista kumousta.”

KTP ajautui umpikujaan

KTP:n hajoamisen perussyynä oli pidettävä sitä, että keskusneuvoston enemmistö ei uskaltanut toteuttaa puolueensa ohjelmallisissa asiakirjoissa mainittua tärkeintä taktista tehtävää: suurpääoman vastaisen demokraattisen yhteisrintaman rakentamista. Erimielisyydet kommunistien taktisen tavoitteen, monopolienvastaisen yhteisrintaman kehittämisestä johtivat vuoden 2002 alkupuolella KTP:n maaliskuun keskusneuvoston kokouksessa puolueen lehden, Työkansan Sanomien, päätoimittajan ja puolueen pääsihteerin erottamiseen tehtävistään. Myöhemmin toukokuussa puolueen Helsingin piirijärjestö ja kaksi sen perusosastoa erotettiin samasta syystä puolueesta. Tämä johti siihen, että lähes puolet aikaisemmista keskusneuvoston jäsenistä joutui jättämään paikkansa. Kaikki puolueen 10 vuoden työ puolueen asiakirjojen ja ohjelmien parissa heitettiin romukoppaan. Vahingollisin seuraus oli kuitenkin, että näiden tapahtumien kautta KTP menetti mahdollisuutensa ottaa haltuunsa se tehtävä, joka kommunisteille historiallisesti asettuu. Kielteinen päätös rintamapolitiikan kehittämisestä ”kipsasi” KTP:n tulevan kehityksen, sillä oli selvää, että KTP:n piirissä ei tämän jälkeen voitu tehdä aloitetta monopolienvastaisen liittolaispolitiikan kehittämisestä ja siitä käytävän keskustelun avaamisesta. (KÄ/KL)

Johtopäätöksiä Suomen kommunistien lähihistoriasta, osa 4 (KÄ1/16)

”Johtopäätöksiä Suomen kommunistien lähihistoriasta” kirjoitussarjan edellisessä osassa käsiteltiin: (1) ajautumista SKP:n toiminnan lopettamiseen ja Vasemmistoliiton perustamiseen, (2) SKP(y):n syntyvaiheita sekä (3) KTP:n perustamista ja hajaannusta sekä siihen johtaneita syitä. Tässä osassa selvitämme SKP:n poliittisen linjan muotoutumista ja vertaamme toisiinsa SKP:n ja KTP:n näkemyksiä.

SKP kolmaslinjalaisuuden perillinen

80-luvun lopulla luokkakantaisen nuorisoliikkeen rippeet ryhmittäytyivät SKP(y):n ympärille. Kolmaslinjalaisuudesta muotoutui kulttuuri, joka siirtyi SKP(y):n asiakirjoihin ja toimintaan. Kun SKP:n ja SKDL:n piirissä 80-luvun lopulla alettiin neuvotella näiden järjestöjen yhdistämisestä, oli jo tiedossa, että muodostetaan puolue, josta ei tule SKDL:n kaltaista yhteistyöjärjestöä. Tästä huolimatta SKP(y):n edustajat olivat näissä neuvotteluissa mukana ja saivat aluksi toimia keväällä 1990 perustetussa Vasemmistoliitossa. ”Yhteistyö” jatkui siten, että kesällä 1990 sovittiin DEVA:n sulauttamisesta Vasemmistoliittoon ja vähän myöhemmin DEVA:n kansanedustajat

siirtyivät Vasemmistoliiton eduskuntaryhmään. Heti tämän jälkeen alettiin SKP(y):n edustajia painostaa Vasemmistoliiton sisällä. Kesällä 1995 Vasemmistoliiton puoluekokous kielsi jäsenyyden kahdessa puolueessa. Tämä oli tiedossa jo ennen Vasemmistoliiton perustamista. Muutaman vuoden ”seikkailu” Vasemmistoliitossa johti DEVA:n lakkauttamiseen, sen kansanedustajien sekä jäsenistön huomattavan osan siirtymiseen lopullisesti Vasemmistoliittoon. SKP(y):n linjaa leimasi tiukka sitoutuminen Vasemmistoliittoon siihen saakka kun heidät heitettiin sieltä pois. Erityisen kuvaavaa oli SKP(y):n kritiikitön sitoutuminen Gorbatshoviin ja Neuvostoliittoon sen viimeiseen elinpäivään saakka, vaikka niiden sosialismin vastainen linja oli selkeästi osoitettavissa.

Ylimääräisen edustajakokouksen päälinja ei kelpaa SKP:lle

”Uuden SKP”:n piirissä tavoitteita ei enää aseteta marxilaiseen yhteiskuntatieteeseen perustuvan arvion pohjalta. Sen korvaa lähinnä subjektiivinen, ”punavihreä” yleisvasemmistolainen ja humanistinen suhtautumistapa yhteiskunnallisiin kysymyksiin. SKP sanoo (edustajakokousteesit, Turku): ”SKP- yhtenäisyyden puoluekonferenssista 1988 käynnistyi keskustelu puolueen päälinjan kehittämistä ja uudenlaisesta sosialismikäsitteestä, jonka johtopäätöksensä kirjattiin vuonna 1994 SKP:n uuteen ohjelmaan myös luku Neuvostoliiton hajoamisen opetuksista”. Kun esimerkiksi Kommunistien Liitto asiakirjoissaan perustelee miksi edelleenkin demokraattisten ja monopolien vastaisten voimain yhteisrintaman kehittäminen on kommunistien toimintataktiikan perusta, niin SKP:n asiakirjoista ei ylimääräisen (1970) edustajakokouksen linjausten mukaista päälinjan määrittelyä löydä, eikä muutakaan arviota, joka olisi tulkittavissa toimintataktiikan perustaksi. SKP:n asiakirjoista huomaa kuitenkin, että niissä kohdissa, joissa olisi luonnollista esittää ratkaisumalliksi monopolienvastaisen kansanrintaman rakentaminen, tämä kierretään.

Marxilais-leniniläinen luokka-analyysi puuttuu

Kohdassa ”Vasemmistolainen vaihtoehto” SKP:n ohjelma (2007) toteaa: ”SKP haluaa kehittää uusliberalismin ja suurpääoman vastaista yhteistoimintaa politiikan suunnan muuttamiseksi, työtätekevien ja vähävaraisten ihmisten oikeuksien laajentamiseksi, suurpääoman vallan rajoittamiseksi, kestävän kehityksen ja rauhan turvaamiseksi, sekä tien avaamiseksi sosialismiin.” Tässä ilmenee SKP:n tyyli kirjoittaa asiakirjoja. Esitetään paljon hyviä vaatimuksia ja tavoitteita. Kuitenkin niitä yhdistävä luokka-analyysi puuttuu. Poissa on myös erittely, miten toisiinsa kytkeytyvät tavoitteet porvarillisen demokratian ja sosialismin keskinäisyydestä. Missä sanotaan selkeästi, että kuinka ja millaista suurpääoman ja uusliberalismin vastaista yhteistoimintaa SKP haluaa kehittää? Vastausta kaippaa myös, miten SKP:n mielestä tapahtuu puhuttu politiikan suunnan muuttaminen ja millaista on luokkaluonteeltaan tämä tavoiteltu ”suunnan muuttaminen?” Tavoitteiden joukosta löytyy myös ”kommunismi”. Kommunistien Liiton näkemyksen mukaan juuri kommunistien ohjelma on paikka, jossa esitetään mitä puolue kommunismilla ymmärtää. Toinen mahdollisuus olisi, että puolueelta löytyy asiakirja, jossa tätä kysymystä avataan.

Mikä siis on SKP:n toimintataktiikka?

Todellisen viitteen SKP:n kirjoittamasta toimintataktiikasta (päälinjasta) antaa se, että useissa yhteyksissä SKP:n piirissä puhutaan sitoutumisesta kansalaisliikkeisiin ja niiden toimintaan. Näiden osalta puhutaan usein ”toimimisesta SKP:n yhteydessä”. Kun SKP esittää ”yhteistoimintaa kaikille, jotka eivät halua alistua nykyiseen eriarvoiseen ja tuhoisaan suuntaukseen”, näkee puolue itsensä demokraattisen yhteisrintaman runkona,

johon voidaan ”kiinnittää” erilaisia kansanliikkeitä. Pyrkimys on ohjata kansalaisjärjestöjen toimintaa SKP:n kautta ja mm. asettaa näiden edustajat ehdokkaiksi omille vaalilistoilleen. Tämä on hyvin ristiriitainen taktiikka kommunistiselta puolueelta, koska lähestyessään näin erilaisia kansanliikkeitä joutuu SKP luonnollisesti madaltamaan ohjelmalliset tavoitteensa hyvin lähelle kansalaisliikkeiden linjaa. Näin oikeastaan ilmeneekin SKP:n osalta. Puolueen asiakirjat sisältävät lyhyesti esitettyjä tavoitteita, jotka eivät erotu kansalaisliikkeiden tavoitteista kommunistipuolueen ohjelmallisiksi periaatteiksi Selkeästi käy ilmi, että asiakirjoihin on sijoitettu ”jokaiselle jotain”, josta tieteellinen ja teoreettinen kokonaisuus kärsii. Voidaankin kysyä, että eroaako nykyinen "Uusi SKP" paljoakaan Hentilän v. 1967 lanseeraamasta ”hermanssonilaisesta versiosta” tai SKP:n Oulun ja Lapin piirijärjestöjen 1960-luvun alkupuolella esittämästä "uudenlaisesta vasemmistopuolueesta".

SKP:n suhde sosialismin hajoamiseen ja ”uusi 2000-luvun sosialismi”

Kommunistien liitto on painottanut, että yksi työväenluokan luokkataistelun elpymisen edellytys on omaksua marxilais-leniniläiseen tieteseen perustuva objektiivinen arvio sosialismin hajoamisen syistä. Se antaa lähtökohtia sille, mihin suuntaan ja miten tulee edetä. SKP:n ohjelmasta löytyy tästä vain pinnallisia teesejä. Niissä keskeiselle sijalle asetetaan ”puoluebyrokratian sekä ihmisoikeuksien ja sosialismin periaatteiden rikkominen.” Huomiotta jätetään kuitenkin, että historiansa kuluessa Neuvostoliitto selvisi useista kriiseistään, mutta ei päässyt ylös globaalin monetarismien ja uusliberalismin synnyttämästä kriisistä 1980-luvun lopulla. Tämän olettaisi jo antavan viitteitä siitä, mistä suunnasta ongelman ratkaisua tulisi hakea. Eikö myös Gorban 1980-luvun puolivälissä alkaneen perestroikan olisi tullut auttaa selviämään ihmisoikeus- ja puoluebyrokratia rikkomuksista? Kävi kuitenkin täysin päinvastoin. Virheitä on varmasti tehty, mutta kyllä keskeisimmät syyt sosialismin takaperoiselle kehitykselle löytyvät 1980-luvun luokkataistelun ja yhteiskuntapolitiikan erikoisuuksista. SKP:n ohjelman luku ”Neuvostoliiton hajoamisen opetuksia” ei teoreettisella tasolla vastaa ollenkaan peruskysymykseen, mutta nostaa esiin SKP:n omia subjektiivisia sosialismikäsitteitä.

”Toisenlainen puolue ja nykyaikainen sosialismi”

SKP:n piirissä nostetaan esiin teesi ”2000-luvun sosialismista” tai ”nykyaikaisesta sosialismista.” Korostetaan halua rakentaa toisenlainen puolue päämääränä uudenlainen yhteiskunta ja sivilisaatio. Näistä teeseistä nousee esiin lukuisia kysymyksiä. Käsitteellä ”toisenlainen puolue” tarkoitettaneen puoluetta, joka ei toista ”vanhoja virheitä”. Huomiotta jätetään se, että kova markkinakapitalismi luo puolueen toimintaympäristön, jossa toisenlaisen puolueen ihanteet kohtaavat porvariston taholta vastarintaa. Käsitettä uudenlainen yhteiskunta ja sivilisaatio ei myöskään avata. Tarkoitetaanko sillä sosialismia, kommunismia tai kapitalismin demokraattisempaa vaihtoa? Kaikkien näiden vaiheiden toteuttaminen tarkoittaa uusliberalistiseen kapitalismiin nähden laadullista tai hyppäyksellistä muutosta. Kun Lenin esitti, että tarvitaan toisenlainen puolue, tarkoitti hän luokkataistelupuoluetta. Aika Leninistä tähän päivään on muuttunut, mutta ei luokkataistelu ole minnekään hävinnyt. Kommunistisen puolueen ohjelma on paikka, jossa juuri em. kysymykset tulisi suhteutettuna luokkataisteluun avata.

Eduskuntavaaleissa 2007 KTP ja SKP esiintyivät omilla listoillaan. SKP uskoi, että kytkemällä kansalaisliikkeet kylkeensä SKP:n johdolla luodaan uusliberalismin murtamiseen kykenevä joukkovoima. KTP luotti yksin omiin kykyihinsä kuin ”pukki sarviinsa”. Kommunistien Liitto esiintyi kansanrintamapuolueen (STP) listoilla. Sen tavoite oli muodostaa demokraattinen rintama vastavoimaksi uusliberalismille. Edistystä ei ole tapahtunut. Kommunistien Liiton mielestä edelleenkin ainoa keino uusliberalismin murtamiseen on rakentaa sitä varten yhteisrintama (”leipärintama”). Myös STP on ilmoittanut valmiutensa neuvotella ennakkoehdoita kaikkien kanssa tämän suunnitelman kehittämiseksi.

KTP:n ja SKP:n ongelma

SKP ja KTP syntyivät molemmat 70-luvun luokkakantaisen liikkeen jatkumona. Tiedonantajaliikkeen osa, joka vahvimmin omaksui kolmaslinjalaisuuden, samaistui luokkakantaiseen nuoriso- ja kulttuuriväkeen. Sen voima liikkeessä oli niin suuri, että kykeni vetämään mukaansa kahdeksaa luokkakantaista piirijärjestöä edustavan järjestökentän. Siksi ”uusi SKP” suuntautui kolmaslinjalaisesti. KTP:n osalta todettiin, että huolimatta sen oikeansuuntaisesta linjasta, se myös se hajosi. Mistä tässä oli kysymys? KTP:n puolelle siirtyi hyvin vasemmistolainen osa vanhan SKP:n jäsenistöä, joka näki vain kommunistisen liikkeen ulkoiset vallankumoukselliset periaatteet ja tunnusmerkit, tuntematta niiden marxilais-leniniläistä sisältöä muutoin kuin subjektiivisten mielikuvien perusteella. Kommunistisen liikkeen historiasta tiedämme, että juuri tällaiset kommunistit eivät halunneet ymmärtää esimerkiksi Lokakuun vallankumouksen jälkeen Venäjällä taktiikan muutosta, kun selvisi, että aseellista vallankumousta Euroopassa ei voitu enää jatkaa. Ei haluttu ymmärtää, että oli siirryttävä taktiikkaan, jossa Neuvostoliitosta luotiin sosialismille ”sillanpää-asema” Eurooppaan. KTP:n piirissä oli mahdollista kehittää oikeaa marxilais-leniniläistä linjaa, koska kaikkien mielestä se näytti puheissa ja paperille esitettynä hyvältä. Siinä vaiheessa, kun tuli aika ja mahdollisuus panna yhteisesti hyväksyttyä päälinjaa käytäntöön, selvisi että KTP:n jäsenkunta ei ollut alkuunkaan perillä kommunistisen liikkeen taktiikan periaatteista, eikä ymmärtänyt ollenkaan omia asiakirjojaan. Tässä mielessä KTP:n ja SKP:n johdolla on tänään sama ongelma: marxilainen yhteiskuntatiede (marxismi-leninismi) on korvautunut vaistonvaraisuudella.

Luokkataistelun perusta on työväenliikkeen teoreettinen ja toiminnallinen kokemus

Kommunistisen ja työväenliikkeen luokkataistelukokemus on kumuloituvaa. Se kasaantuu toiminnan ja kokemuksen edetessä. Siksi puolueiden tulisi toiminnassaan hallita marxilais-leniniläinen teoria ja maailmankatsomus (dialektinen ja historiallinen materialismi sekä taloustiede) sekä toiminnan strategia ja taktiikka. Marx ja Engels selvittivät yhteiskuntakehityksen lainalaisuudet, mutta yleisten suuntaviivojen lisäksi heillä oli annettavanaan vain vähän ”eväitä” sille, miten näitä lainalaisuuksia sovelletaan esimerkiksi meidän aikanamme. Se jäi tulevan luokkataistelun tehtäväksi. Siksi meidän tulee omaksua työväenluokalle 150 vuoden kuluessa teorian sekä toimintataktiikan alueella kertynyt kokemus. SKP painottaa toiminnassaan tänään lähes pelkästään Marxin merkitystä, jättää huomiotta työväenluokan luokkataistelun strategian ja taktiikan kokemuksen ja esittää kielteisessä valossa neuvostososialismin kokemuksen. Tämä ei edistä kapitalisminvastaista luokkataistelua. Sama esiintyy KTP:llä vähän päinvastaisessa muodossa. Työkansan Sanomien yhteydessä KTP kirjoittaa: ”Suomen ainoa marxilais-leniniläinen sanomalehti”. Tästä huolimatta myöskään KTP:n tämänhetkisestä ”työkalupakista” ei löydy marxilaiseen tieteeseen perustuvaa arviota siitä taktiikasta, joka johtaa irrottautumiseen uusliberalismista ja ohjaa sosialistiselle kehitysuralle. (KÄ/KL)

Johtopäätöksiä Suomen kommunistien lähihistoriasta, osa 5 (KÄ2/16)

Tämän kirjoitussarjan edellisessä osassa (KÄ 1/16, osa 4) käsiteltiin: (1) nykyisen ns. ”Uuden SKP:n” poliittista linjaa, strategiaa ja taktiikkaa sekä suhtautumista marxilaisen toimintalinjan keskeisimpiin kysymyksiin; (2) Tehtiin vertailua KTP:n ja SKP:n välillä. Tässä osassa käsittelemme NKP:n merkitystä Suomen kommunistisen liikkeen kriisikehityksessä sekä Kommunistien Liiton asemaa, teoreettista linjaa ja toimintastrategiaa. Lopussa esitämme kirjoitussarjan loppuarvion.

NKP:n osuus puoluekehityksen ”jarrumiehenä”

NKP:n osuutta Suomen kommunistisen liikkeen kehityksessä oli merkittävä. NKP:n teoreettinen linja 60-80 luvuilla oli peruskysymyksissä varmasti oikea, mutta poliittisen käytännön tasolla NKP ei tarkastellut kansallisten kommunististen puolueiden tilannetta pelkästään ideologisesta näkökulmasta. Kaikissa yhteyksissä NKP tarkasteli asioita ideologian ohella politiikan näkökulmasta, eikä halunnut kommunistiseen liikkeeseen ”erimielisyyksiä”, jotka vaikuttivat epäsuotuisasti Neuvostoliiton politiikkaan tässä maassa. Siksi asetettiin etusijalle yhtenäisyys ilman, että siihen aina löytyi yhteistä ideologista perustaa. Tällainen asenne oli vahingollinen siten, että se kahlitsi kommunistisessa liikkeessä ideologista keskustelua ja arviointityötä. Se johti kommunistisissa puolueissa käytäntöön, että uskallettiin toimia vasta, kun saatiin NKP:lta lupa. Suomessa NKP:ltä hakivat neuvoa kommunistien molemmat osapuolet. Tiedonantajaliikkeen suhde NKP:een oli lähes kritiikitön. Se korotettiin ideologian kategoriaksi (kanonisoitiin). Esitettiin teesi, että NKP ”ei voi erehtyä” tai kykenee tarvittaessa korjaamaan virheensä. Siksi sitä ei voi arvostella. Tästäkin syystä Tiedonantajaliikkeessä ei kyetty tekemään oikeaa arviota NKP:n sosialismin vastaisesta linjasta siinäkin tilanteessa, kun Gorbatshevilaisen politiikan päälinjat olivat täysin ilmeisiä. Meillä oli hyvin tuttua ”NKP-kortin” käyttö, joka merkitsi keskustelun tukahduttamista sillä perusteella, että NKP ei hyväksy tätä. Syyt, jotka johtivat NKP:n kehityksen ajautumisen sivuraiteelle, estävät meitä edelleenkin tekemästä oikeita

päätöksiä. Sidonnaisuus NKP:een vielä, kun sen ideologinen rappio oli selvä, vahvisti luokkakantaisten keskuudessa keskustalaisia ja kolmaslinjalaisia asenteita, sekä jarrutti kommunistien organisoitumista.

Kommunistien liiton asema ja paikka

Kommunistien Liiton perustaminen oli välttämätöntä, koska marxilais- leniniläisille ei löytynyt enää paikkaa Suomen puolue- elämässä. Järjestö perustettiin 14.9.2002 ”Kommunistit ry.”-nimellä. Myöhemmin nimi muutettiin Kommunistien liitto ry.:ksi. Perustamiskokouksessa annetussa tiedotteessa todettiin: ”Uuden järjestön kritiikkinä SKP:n suuntaan on, että puolue antoi 1980-luvulla periksi marxismi-leninismistä. KTP:n suuntaan kritiikki oli puolueen eristäytymispyrkimys työväenluokasta. Yhteistyö sopii heille vain aatteellisesti saman mielisten kanssa”. Kommunistien Liitto on toiminnassaan suuntautunut puolustamaan suurpääoman vastaisen kansanrintaman kehittämistä sekä kommunistisen liikkeen eheyttämistä marxilais- leniniläiseltä perustalta. Kansanrintamapolitiikasta Kommunistien Liiton asiakirjoissa todetaan mm: ”Demokraattisen rintamapolitiikan tärkein tehtävä on puolustaa työtätekevän kansanosan toimeentuloa ja elämänvarmuutta ja näin irrottaa Suomi EU:n uusoikeistolaisesta talouspolitiikasta. Tällainen rintama ei rakennu ilman vahvaa marxilais- leniniläistä ja tieteelliseen yhteiskunta- analyysiin kykenevää kommunistista puoluetta, joka kykenee toimimaan laajan kansanrintaman moottorina ja olemaan yhteistyössä kaikkien niiden tahojen kanssa, jotka näkevät suuren rahan vallan etujensa vastaisena ja vastustavat monopolien ylivaltaa”. Kommunistien yhteistyöstä todetaan mm: ”Yhteistyön kehittäminen SKP:n, KTP:n, Kommunistisen nuorisoliiton ja Kommunistien Liiton välillä on välttämätöntä yhtenäisen marxilais- leniniläisen puolueen organisoimiseksi maahamme”.

Kommunistien Liiton toiminnallisista periaatteista

Kommunistien Liiton toiminnallisina lähtökohtina ovat seuraavat periaatteet: **(1)** Tarvitaan itsenäinen kommunistinen järjestö, joka perustaa toimintansa työväenluokan tieteelliseen maailmankatsomukseen marxismi-leninismiin ja kykenee tältä perustalta arvioimaan oman ajan yhteiskuntakehityksen tilaa, suuntaa kohti sosialistista tulevaisuutta. **(2)** Tarvitaan laaja yksityisiä kansalaisia ja kansalaisjärjestöjä edustava joukkoliike, jossa kaikki demokraattiset voimat toimivat tasa-arvoisina yhteisen päämäärän puolesta, joka suuntautuu kansan etujen mukaisen demokraattisen vaihtoehdon rakentamiseen nykyiselle uusoikeistolaiselle politiikalle. **(3)** Tarvitaan tieteellisesti perusteltu näkemys siitä, että demokraattiset saavutukset voidaan pysyvästi turvata vain suuntaamalla kehitys sosialistiselle kehitysuralle.

Osallistuimme yhteisellä listalla SKP:n mandaatilla myös EU:n parlamentin vaaliin. Ajatus oli, että vaalien jälkeen aletaan kehittää yhdessä maahamme laajaa punavihreää yhteisrintamaa. Vaalimainonnassa tuli listasta käyttää nimeä ”Hyvinvointivaltion puolesta-Ei EU:lle”-lista. Kaikissa yhteyksissä SKP ja Tiedonantaja puhuivat vain kuitenkin SKP:n listasta. Suunnitelmille kansanrintaman kehittämisen aloittamisesta he sanoivat ”apriilia”. Tällaista petosta osasimme kyllä odottaa, mutta yhteistyön kehittämiseksi meidän oli pakko katsoa myös tämä ”kortti”.

Ennen Kommunistien Liittoa olivat joukkojärjestö ja sanomalehti

Suomessa ja Euroopassa suurporvariston toimet ylikansallisen EU:n perustamiseksi merkitsivät samalla uusliberalistisen yhteiskuntapolitiikan läpimurtoa. Kommunistit olivat organisoimassa vuodesta 1991 ”**EU:n Vastainen Kansanrintama**”-joukkojärjestöä. Keväästä 2002 lähtien tästä järjestöstä kehittyi uusioikeistolaisen yhteiskuntapolitiikan vastainen kansalaisjärjestö, jossa myös Kommunistien Liiton jäsenet laajasti toimivat. Tämän järjestön organisoimana perustimme v. 2002 **Kansan ääni**- sanomalehden. Sen ensimmäinen numero ilmestyi 25.4.2002. Kansan ääni- lehdellä on siitä saakka ollut tärkeä asema uusliberalistisen politiikan vastaisen toiminnan organisoimisessa sekä marxilaisen maailmankatsomuksen kehittäessä.

Työ Muutosvoimat Suomi- liikkeessä

Kommunistien Liitolla on selkeitä näyttöjä siitä, että sen piirissä uskalletaan ottaa askeleita uusliberalistisen politiikan vastaisen yhteisrintaman kehittämiseksi. Kommunistien Liiton jäsenet olivat vuosina 2002-2004 mukana **Muutosvoimat Suomi-liikkeessä**, joka v. 2003 järjestäytyi puolueeksi ja keräsi rekisteröitymiseen tarvittavat 5000 kannattajakorttia. Tässä liikkeessä olivat mukana mm. pienet puolueet: **Vapaan Suomen liitto rp.**, joka edusti EU:n vastaista demokraattista porvaristoa, sekä punavihreitä arvoja edustava **Vaihtoehtoväki rp.** Lisäksi mukana olivat EU:n Vastainen kansanrintama ry., sekä kommunisteja edustava KTP:n Helsingin piirijärjestö ry. Kommunistien Liittoa ei silloin vielä ollut virallisesti rekisteröity. Muutosvoimat Suomi-järjestö rakensi yhteisen demokraattisen suurkapitalistien ja EU:n vastaisen tavoiteohjelman ja järjestön sisäinen yhteistyö oli hyvä. Vaalimenestystä ei kuitenkaan tullut. Tässä vaiheessa teimme yhteisen arvion, että tämän kaltainen laaja

suurkapitalistien vastainen joukkoliike, jossa olivat edustettuna ideologialtaan työkansaa sekä demokraattisia porvarillisia arvoja edustavat voimat, ei ollut vielä toimiva. Muutosvoimat Suomi-liike ei purkaantunut riittävästi vaan sovussa. Sovimme, että yhteistyö tulevaisuudessa jatkuu. Näin myös on tapahtunut.

Deva itsenäisenä vaaleihin Jouko Kajanoja ehdokkaaksi

Tiedonantaja 16.6.1992

Demokraattinen Vaih-
toehto osallistuu presiden-
tivalioliiton itäosassa ja
asettaa ehdokkaakseen pi-
haonjohtajan Järven.
Päättäjät Jouko Kajano-
ja.

Devan neuvottelukunta
päätti lauantaina samalla
päivällä yhteistyönä Ke-
levi Kivistön kansalaisvai-
htoehdolle.

Pöytä kokouksen ja kooten-
tyksen jälkeen neuvottelukunta
piti lauantaina kellokahdeksi yhti-
mielisenä, että Deva "jäsenten,
suosittujen ja eri kerhojen
piirien esitysten mukaisesti osallistuu
itsenäiseen presidentinvaaliin
1992 itsenäisenä poliittisena
voimana".

Kokouksessa suoritettiin sen jär-
jeksi kun osa neuvottelukunnan
jäsenistä halusi lykätä päätöksen ja
jättää neuvottelut Kelevi Kivistön
kansalaisvaihtoehdon kannalle.
Tämä kantaan tuli käytyä keskustelun
kautta vain vapaa neuvottelun
kokoontumisesta.

Suomen Vainiolien päätös-
sen mukaan Deva liittyy vaihto-
ehdon ja toimintansa mukaan
kansalle, jolle rauhan, työllä ja
Suomen kansan asia on kaikin De-
va asettaa omat ehdokkaat vaihto-
ehtojensa mukaisesti vaaleihin.

Edelleen valmis
vaaliin.

Ostamalla vaalin Deva
pyrkii nostamaan vaalin siltä
siltä raunin. Suomen ja Neuvon-
toehto yhteistyönä, yhäuudette-
man Pöytäkokouksen ja yhäuudette-
misen yhteistyönä maahan tavoitteet.
Suomen Deva haluaa saada esi-
le demokraattien ry:n, osa arvoina
Suomen itäosassa kehoituksen la-
voitteet vaihtoehdon keskeis-
tön poliittiselle ja oikeudelliselle.
Devan tavoitteena vaaleissa
on rakentaa kansa vaarantonsa,
suosittujen ja muiden tsa-
harvoisena yhteistyönä.

Neuvottelukunta hyväksyi sa-
malla päivänä päätöksen presidentin-
vaaliin osallistua ja "sitä" täydentä
pöytäkokouksen päätöksen "Suomen la-
voite" vaaleihin.

Vaihtoehto-
ehdottajilla

Devan neuvottelukunta päätti
myös kyttyä vaihtoehdon vaihto-
ehdottajiksi. Vaihtoehdot
pöytäkokouksen päätöksen
mukaan mahdollisuus laajaa
kansalaisten laajaa
tarkoituksena kehoituksen kanta-
sitten siltä on eri kerhojen
ja luottamusmiehiin.

Yhteistyön on vaihto-
ehdottajien on kansalaisten
toiminta. Poliittisella ja kansala-
isen edistämiseksi järjestetään ym-
pärä maan asuun tilausta
kansalaisten budjetin kanta-
kannaksi.

Lausunnolla päätettiin myös
kansalaisten budjetin kanta-
kannaksi.

□ Vaihtoehto-työ Devan yhteistyönä Seppo Timosen johdolla presidentinvaaliin muotoilija.

Kerran oli DEVA. Se voisi olla vieläkin täyttämässä ison yhteiskunnallisen aukon. Tarkka lukija huomaa, miten "uusi ajattelu" teki tuloaan.

Suomen Työväenpuolueen organisoiminen

Uusoikeistolaisen yhteiskuntapolitiikan 1990-luvulla tapahtuneen voiton jälkeen "perinteiset" työväenpuolueet - Sosialidemokraatit ja Vasemmistoliitto - säilyttääkseen yhteiskunnallisen asemansa, hyväksyivät uusoikeistolaisen talouspolitiikan periaatteet. Siksi nostimme esiin ajatuksen uudesta työkansaa edustavasta yhteisrintamasta. Vuodesta 2004 teimme liittolaistemme kanssa valmisteluja tällaisen yhteistoimintajärjestön **Suomen Työväenpuolueen** perustamiseksi. STP perustettiin v. 2006. Sen organisoimisessa olivat keskeisesti mukana jo edellä mainitut punavihreä Vaihtoehdoväki ry., EU:n Vastainen kansanrintama ry., sekä Kommunistien Liitto ry. STP rakennettiin erilaisten työkansaa edustavien järjestöjen ja kansalaisten liitoksi, joka pyrkii yhdistämään työkansaa edustavat voimat yhteistyöhön poliittisen ja demokraattisen vaihtoehdon luomiseksi nykyiselle uusliberalistiselle politiikalle. STP:n tavoitteena on saada aikaan muutos nykyiseen uusliberalistiseen politiikkaan, palauttaa valta suurelta pääomalta takaisin kansalle ja kansan valitsemalle eduskunnalle sekä toteuttaa työtätekevälle kansalle välttämättömiä sosiaalisia ja taloudellisia uudistuksia.

Yhteisrintaman kehittäminen on vaikeaa

Tänään poliittinen tilanne synnyttää lukuisan määrän erilaisia ryhmiä ja organisaatioita, jotka kukin osaltaan hakevat ratkaisua nykyiseen kriisiin. Yhteistä näille liikkeille kuitenkin on, että ratkaisua haetaan uusliberalistisen politiikan puitteet säilyttäen. Ei nähdä, että ratkaisun aikaansaamiseksi tarvitaan poliittinen muutos. Tämän vaiheen ylittäminen on vaikeaa siksi, että muutos, jossa uusliberalismin tilalle pystytetään vaihtoehtoinen politiikka, on vallankumouksellinen ja synnyttää aivan uuden tilanteen. Vaihtoehtoliikkeissä toimii tänään väkeä useista eri puolueista, jotka kuitenkin hyväksyvät nykypoliittikan raamit. Kommunistien Liitto tekee selvitystyötä, jolla ihmiset saadaan ymmärtämään muutoksen välttämättömyys ja irtaantumisen uusliberalismia

säilyttävistä organisaatioista.

Kommunistien Liiton ideologinen työ

Kommunistien Liitto katsoo, että tärkein työväenluokkaa ja kommunistista liikettä yhdistävä tekijä on marxilainen filosofia ja tieteellinen maailmankatsomus. Se antaa työväenluokalle yhtenäisen arvomaailman ja näyttää kapitalisminvastaiselle luokkataistelulle pitkän aikavalin suunnan ja auttaa jäsenitelemään oikein ajan kysymyksiä. Työväenluokalta puuttuu tänään yhtenäinen maailmankatsomus. Sitä ei ole vuosikymmeniin päivitetty vastaamaan nykyajan tieteen saavutuksiin. Siksi Kommunistien Liitto edistää ja toteuttaa marxilaisen maailmankatsomuksen opiskelua, tutkimista ja levittämistä ihmisten keskuuteen.

Ei osapuolivoittoon vaan ideologiseen yhtenäisyyteen.

Aiemmin esitimme, että toimintataktiikassaan SKP näkee itsensä demokraattisen rintaman runkona, johon kiinnitetään erilaisia kansanliikkeitä ja joita ohjataan SKP:n toiminnan kautta. SKP:ssä myös nähdään Kommunistien Liiton, STP:n ja KTP:n kanssa toteutettu yhteistyö tätä kautta. KTP:n osalta toimintataktiikka vastaa vasemmistokommunistien 1920-luvun suoran rintamahyökkäyksen taktiikkaa, jonka he tänään kiteyttävät teesiin: ”Ensin eroon EU:sta ja sitten kansallistamisen ohjelman kautta sosialismiin.” Kommunistien Liiton toimintataktiikka rakentuu siten, että samanaikaisesti kehitetään laajaa uusliberalismin vastaista yhteisrintamaa (”leipärintamaa”) sekä tietoista marxilaista puoluetta. ”Leipärintaman” tavoite on kehittää poliittinen ohjelma ja laaja joukkovoima uusliberalismin ja EU:n kaatamiseksi. Siinä murrosvaiheessa, kun uusliberalistinen politiikka kumotaan, tehdään jo työtä uuden yhteiskuntapolitiikan kehittämiseksi ja varmistetaan, että suurporvaristo ei enää koskaan voi nousta valtaan. Historiallinen materialismi ja luokkataistelun kokemus osoittavat, että tällaisen kehityslinjan kautta suurpääoman diktatuurista siirrytään porvarillisen demokratian kautta sosialistiselle kehityslinjalle. Kokemus myös osoittaa, että nämä kehitysvaiheet voivat olla pitkiä tai lyhyitä, rauhallisia tai myrskyisiä. Jokainen vaihe tuo omat tehtävänsä, jotka on kyettävä ratkaisemaan kussakin kehitysvaiheessa. Ennakkoon niitä ei voi määrittellä. Näihin syihin perustuen Kommunistien Liitto ei tavoittele kommunistien keskuudessa dominoivaa asemaa, vaan ideologian ja tavoitteiden yhtenäisyyttä.

Maailman kommunistisen- ja työväenliikkeen uudet tehtävät

Kommunistien Liitossa käydyssä keskustelussa olemme todenneet, että Suomessa tapahtunut kommunistisen- ja työväenliikkeen kehitys heijastaa muuallakin maailmassa tapahtunutta kehitystä. Kun me Suomessa kansallisella tasolla suuntaudumme yhtenäisen marxilais- leniniläisen puolueen kehittämiseen, niin katsomme, että kansainvälisesti kommunististen ja työväenpuolueiden tulee suuntautua uuden yhtenäisen kapitalismin- ja imperialismin vastaisen luokkataistelutaktiikan kehittämiseen sekä teoreettiseen ja ideologiseen selkiinnyttämiseen. Tässä työssä Kommunistien Liitto pyrkii yhteistyöhön kaikkien niiden voimien kanssa, jotka myös näkevät tämän tehtävän välttämättömyyden

On palattava marxismi- leninismiin

Suomen kommunistisen liikkeen vaiheet heijastavat hyvin kommunistisen liikkeen kokemuksia. Euroopassa löytyy lukuisia kommunistisia puolueita ja ryhmiä, kuten meillä KTP ja SKP. Näille on yhteistä se, että ne tukeutuvat jossain muodossa neuvostoajakauteen

perinteeseen yrittäen näistä lähtökohdista ratkaista nykypäivän ongelmia. Esitetään yksinkertainen malli sille mikä reaaliosialismissa epäonnistui ja tähän perustuen linjataan omia näkemyksiä. Tulisi nähdä, että Brezhnevin ja Gorbatshovin ajan taktiikat eivät kestäneet uudessa luokkataistelutilanteessa ajan koetta. Tänäankään Euroopassa yksikään kommunistinen puolue ei ole kyennyt merkittävään etenemiseen. Kuinka moni puolue on yrittänyt tehdä tilanteesta marxilais- leniniläistä analyysia? 80- luvulla esitimme, että kolmaslinjalaisuus tulee torjua marxilais- leniniläisen kritiikin kautta. Lopputulos oli, että luovuttiin marxilaisesta yhteiskuntatieteestä. KTP:n yhteydessä yritykset arvioida liittolaispolitiikkaa marxilais- leniniläisistä lähtökohdista torjuttiin vasemmistolaisin äänenpainoin.

Neuvostoliiton hajoamisen yhteydessä esitimme ongelmien olevan syvällä luokkataistelutilanteessa. Kommunististen ja työväenpuolueiden neuvostoaikainen luokkataistelutaktiikka ei enää toimi uudessa luokkataistelutilanteessa ja tästä johtuen ongelmiin tulee hakea ulospääsy marxilaisen yhteiskuntatieteen avulla. Tämä kaikki on tänäänkin kommunisteilta tekemättä. Meidän tehtävänä on vuosikymmenten kriisikehityksen jälkeen dialektiseen ja historialliseen materialismiin sekä marxilaiseen taloustieteeseen perustuen saattaa maailmankuvamme tieteellisesti ajan tasalle. Vain tältä perustalta voimme luoda työväenluokalle uskottavan luokkataistelutaktiikan. Yksinkertaisesti on palattava marxismi- leninismiin. (KÄ/KL)